

Forfatter: Dalgas, Ernesto

Titel: Udrag fra Dommedags Bog

Citation: Dalgas, Ernesto: "Dommedags Bog", i Dalgas, Ernesto: *Dommedags Bog*, udg. af Henrik Schovsbo, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1996, s. 85. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-dalgasdomval-shoot-idm139915689817104.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Dommedags Bog

Jeg stod i uvis Nølen, imens hans Finger fulgte Tekstens Linier, som om den læste dem fuldt saa vel som Øjet. Da slap den Skriften, og rolig hvilte hans klare Øje paa mig. Da rejste jeg mig, og nølende - jeg vidste ej, hvad jeg vilde - gik jeg frygtsom hen og satte mig ved Oldingens bare Fødder. Da lagde han Haanden paa mit Hoved og sagde: »Jeg ser, Du fatter det tavse Sprog, om end Du langsomt fatter«. Jeg svarede: »Hvis jeg var viis, som I, da agtede jeg kun paa Blikkets, Bevægelsernes og Tonens Sprog og ænsede ikke Tungens lydende Bjælde; men jeg er kun en Lærling i den Kundskab, som I behersker. Tal derfor til mig i Tungens og Ørets Sprog«. Den vise svarede: »Nu vel, vi ville tale sammen paa Menneskevis. Sætter Eder i en Firkant med mig, at Kredsen sluttet, og ingen Forstyrrelse indtrænger sig i vor Tankevekslen. Lad mig nu høre« - her vendte han sig til min tavse og mørke Ven - »hvad ønsker Du at vide?« Min Følgesvend svarede: »Ak, lad mig udenfor. Jeg fatter ikke de Ord, hvormed I kæmpe, og ikke den Kunst, hvormed I vinde Sejr. Jeg evner ikke den vanskelige Kunst at tænke. Jeg er fra et Land, hvor Mænd saa Syner, drømte og hørte Stemmer. I derimod ere som Grækerne. Vi kunne ej følge og ej forstaa en Tankegang som eders, der vil forbinde alt foruden Brud«. Han tav. Den vise saa paa mig. Da nævnte jeg mit Navn, min Fortid, omtalte flygtig mine Sjælekampe, og da jeg kom til denne Vandring, fortalte jeg om de trende Dages Rejse og endte atter med mit gamle Spørgsmaal: »Hvad er det Hav?« Da smilte han og sagde: »Lad først min Tjener føre Ordet. Han har sin egen Teori, hvilken han brænder af Begærlighed efter at foredrage.« Da rømmede sig Professoren, slog ud med venstre Haand og sagde: »Mine Herrer. Jeg er ej Filosof. Jeg er 86 Zoolog, og kun som Zoolog tillader jeg mig at tale med i denne Forsamling. Nu vel, jeg holder her i denne Flaske en liden Part af dette Havstof. De vil se, at det er gennemsigtigt, langsomt flydende og indeholder klare Farvedraaber. Nu fører jeg en lille Stump Granit paa denne Staaltraad ned i Flasken. De vil da se, at Massen nærmer sig ved Egenbevægelse til denne Næring, udsender Slimarme og drager Maddingen til sig. Her vil Granitten langsomt forvitres og opløse sig. Kun een Ting kan og maa sluttet heraf, at dette Stof er levende.« Han spurgte med Blikket. Jeg svarede Ja med Nikket.